

og Udvalget siger, at det ikke troer, at man bør give Indfødsret paa Grund af slige Motiver. Udvalget har, fordi det vidste, at der er Enkelte, der kunne lade sig bevæge af et saadant Motiv, tilføjet, at dette Motiv derhos er uden Betydning, idet hun ikke behøver Indfødsret uden for at blive ansat med kongelig Ud nævnelse som pensionsberettiget, og det troer jeg ikke, at der her er Spørgsmaal om. Det er, som jeg før ytrede, den første Gang, at der har været Tale om noget Saadant; men gaae vi denne Gang ind derpaa, vil det ikke blive den eneste Gang, idetmindste at vi blive anmodede derom.

Draft: Jeg ønsker ikke at forlænge Debatten; men jeg maa dog gjøre en kort Bemærkning til, hvad det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Krieger) før udtalte i Anledning af mine tidligere Ytringer. Det ærede Medlem bestemte med sædvanlig Klarhed Begrebet om Lovs tilbagevirkende Kraft; men jeg maa i saa Henseende gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at jeg ogsaa kun havde ytret, at man næsten kunde sige om Lovforslaget, at det havde tilbagevirkende Kraft, og at man kunde gjøre det med saa meget mere Bespøelse, som det jo er i en lang Række, gjennem et meget langt Tidsrum, der i Reglen har viist sig at omfatte 12—15 Aar, at de Vedkommende have levet i det Haab, at de nu snart være ved Maalet, medens man saa dog tilsidst slaaer Øren i for dem. Naar det ærede Medlem endvidere bemærkede, at det var tvivlsomt, om den hidtil brugte Fremgangsmaade ikke havde forboldt Regjeringen Besvær, saa stal jeg vel ikke udtale mig videre om dette Punkt; men jeg troer dog at have Visshed for, at det ikke har været Tilfældet, og naar man til Fordeel for en ny Bestemmelse vil argumentere fra Ulemperne ved den tidligere Tilstand, hvad der i og for sig er meget naturligt, saa mener jeg dog, at det maa være vist, at man virkelig har gjort Erfaringer om slige Ulemper; thi har man ingen saadanne virkelige Erfaringer, kan man heller ikke argumentere fra de Ulemper, der kunne følge af Forældens Forstrifter til Fordeel for det Nye. Mine Betragtninger samle sig i det Hele paa dette Omraade i den

ene Hovedanskuelse, at det forekommer mig naturligt, at de nye Bestemmelser, som man derom vil træffe, fremtræde som en Heelhed. Jeg vilbe derfor have fundet det meget naturligt, om der forud for Forslaget om at fastsætte en Betingelse som den omhandlede var gaaet internationale Forhandlinger, hvorved man var kommen til en sikker og klar Forestilling om Forholdene andesteds, om hvilke Gøder indvandrede Danste der kunne opnåe, og hvilke Fordringer der stilles til dem. Naar dette Spørgsmaal var tilstrækkelig klaret, kunde man langt sikkrere opstille de Betingelser for Erhvervelse af Indfødsret, der i det Hele skulde være gylbige.

Sessen: Det vilde vistnok være af megen Interesse for samtlige Personer, som dette Lovforslag angaaer, om man vidste, hvor strengt dets Slutningsbestemmelse vil blive fortolket af den høitærede Indenrigsminister, og navnlig om Ministeren vilde finde Lovforslagets Betingelse opfyldt, naar Vedkommende beviste at have indgivet en Ansøgning til vedkommende fremmede Autoritet (Krieger: Maa jeg bede om Ordet!) om at blive løst fra sit undersaatlige Forhold. Jeg tvivler imidlertid om, at den ærede Minister vil afgive en saadan Erklæring, da den maaskee neppe vilde kunne forenes med selve Lovforslagets Ord. Der vil dog allerede ved en saadan Ansøgning være givet, hvad der ansees for noget Bæsentligt, nemlig en høitidelig Erklæring om, at det er Vedkommendes Mening at løse sig fra sit undersaatlige Forhold til sit Fødeland. — Naar den ærede Minister har modsagt Rigtigheden af, hvad jeg før anførte om, at den danste Undersaat selv frivilligt kan hæve sit Forhold til den danste Stat, derved at han, med den Hensigt at hæve det, bliver fast Undersaat i en fremmed Stat, saa stal jeg kun bemærke, at det er en Sætning, som er bleven udtalt af en bekjendt Retslærer, Generalauditeur Scheel, og jeg har ikke fundet, at, hvad han saaledes har udtalt, er blevet modsagt andesteds. Jeg troer saameget mere, at denne Sætning er rigtig, som den er bleven gjort gjældende i en Skrivelse fra Indenrigsministeriet af 31te Januar 1851, hvori der paaberaabes en Betænkning fra General-